

[Arnth Jensen.]

fuldt den kristne Mand eller Kvinde, som mener paa Troens Grund at have fundet et fast Staaested i saa Henseende, og jeg vender mig ikke hverken med stærke Ord eller paa anden Maade derimod, men jeg maa maaske have Lov til over for disse Mennesker i al Sagtmodighed at minde om, at vi netop i den hellige Skrift hører om en klog og god jødisk Raadsherre, Gamaliel, som, dengang han blev stillet over for noget nyt og blev spurgt om sin Mening, svarede: Er det Menneskeværk, falder det bort af sig selv, er det Guds Værk, kan vi ikke forhindre det. Mon ikke de Mennesker, som af kristelige Grunde finder, at dette Spørgsmaal ikke maa komme til at bryde en gammel Tradition, og som er bekymrede for, hvordan dette Spørgsmaal bliver løst, kunde sige det paa samme Maade, som denne gamle, gode og kloge Mand sagde det: Er det en Sag, som Gud vil skal fremmes, saa vil de virkelige Kristne ikke stille sig imod, og er det kun menneskelig Forfængelighed, saa er det underordnet, hvad der staar i en Lov, for saa er det ikke det kristne Liv, der har krævet det, og saa vil den blive betydningsløs.

Jeg tror nemlig, at vi denne Gang ikke kommer helt uden om at tage Spørgsmaalet op, ikke blot tage det op til en grundig Overvejelse med Hensyntagen til alle Sider, men ogsaa tage det op til en Løsning i en ikke alt for fjern Fremtid. Naar Spørgsmaalet blev lagt hen i 1941, skyldtes det de Forhold, vi dengang levede under, og som nu, Gud ske Lov, er ændret. Men noget andet er, at under de vældige Begivenheder, som vi har været ude for, har dette Spørgsmaal ikke været saa stærkt fremme, at Rigsdagen i Dag har nogen helt begrundet Mening om, hvordan den danske Befolkning egentlig ser paa dette Spørgsmaal. Det er meget muligt, vel ogsaa overvejende sandsynligt, at Tilhængerne af kvindelige Folkekirkepræster her i Rigsdagen i Dag vilde kunne gennemføre et Lovforslag derom, men jeg vilde finde det meget uklogt, hvis man gjorde det. Før man gør det, bør efter min Mening dette Spørgsmaal lægges frem til Drøftelse, ogsaa uden for denne Sal, og særlig til Drøftelse i de danske Menigheder. Jeg kan heller ikke tro, at man i og for sig kan have noget imod det. I den Pjece, som vi har modtaget fra Danske Kvinders Nationalraad om dette Spørgsmaal, udtaler man nok Betænelighed ved at udskyde Spørgsmaalet, og man udtaler ogsaa Betænelighed ved en eventuel ny Henvendelse til Menighedsraadene, men man afviser den ikke. Med Formandens

Tilladelse vil jeg gerne citere et Par Linier, hvoraf det ses, at man er godt klar over, at en saadan Henvendelse maaske er fornøden, men man følger til, at en saadan Henvendelse maa ikke ske,

„medmindre der drages Omsorg for, at Menighedsraadene faar de fornødne klare og ærlige Oplysninger, som kan tjene til at give dem en saglig Indsigt, herunder altsaa ogsaa Oplysning om det theologiske Fakultets Stilling, Biskop Ammundsens Erklæring, vor lutherske Kirkes Lære om Embedets og Ordinationens Betydning, Stillingen inden for andre protestantiske Kirkesamfund o. s. v.“

Ja, det er netop Sagen: hel og fuld Oplysning om Spørgsmaalet, det er det, som kan kræves og maa kræves, for først da kan der tages virkelig Stilling, og dette Citat er i Virkeligheden en Indrømmelse af, at Spørgsmaalet netop ikke er fuldt gennemdrøftet endnu og derfor trænger til yderligere Overvejelse. Jeg vil derfor mene, at vi vil gøre vel i ved dette Lovforslag at nøjes med at gennemføre en meget kortere Tidsfrist for Revisionsbestemmelsen; hvor kort den skal være, kan vi forhandle om. Paa den Maade kaster vi Spørgsmaalet ud til en virkelig Overvejelse, saadan at alle forstaar, at naar den Tid er omme, skal vi have en Løsning i en eller anden Retning. Til dette er mit Parti rede, og det vil da ogsaa være rede til til sin Tid at medvirke til en endelig Afgørelse.

Fabricius: Lovforslaget, som det foreligger her, har jo faaet de kirkelige Myndigheders Godkendelse, og derfor er det i og for sig klart, at det i det væsentlige kan og maa godkendes af dette høje Ting.

Der er enkelte Ting, som der er Grund til lige at nævne, naar denne Lov foreslaas forlænget. Det er først og fremmest Lovens § 2, Stk. 2, som giver Anledning til et Øjeblikks Betragtning. Alle andre Steder er det Øjeblikket saadan med Hensyn til Embedsuddannelse, at man prøver paa at opbygge den fuldt kvalificerede Uddannelse og at værne og privilegere den, naar det gælder om at besætte Embeder, og saa kan det være betænkeligt i en Lov, som gælder den danske Folkekirke, at godkende, at man kan slippe ind i Præsteembeder uden om den sædvanlige Uddannelse, som strækker sig over 7—10 Aar og koster ca. 20 000—30 000 Kr., og som er Lovens normale Indgang til kirkelig Ansættelse. Saa værdiløs anser vi ikke Universitetsuddannelsen for at være, at det er en ret ringe Ting, om en Præst har den Uddannelse eller ikke har